

ALLES OF NIETS

AAN HET A.R.K.

Het Amsterdam-Rijnkanaal is het thuiswater van Gerrit Beekhuizen (62). Met zo'n 100.000 passerende schepen per jaar is dit een van de drukst bevaren kanalen ter wereld. Toch kun je volgens Beekhuizen ook als beginnend feedervisser prima aan het A.R.K. terecht.

TEKST: JORAN BAL > FOTOGRAFIE: LAURENS EGGEN

DE STERKE ZUIGING VAN PASSERENDE BOTEN TREKT DE HENGELTOP OP RUIM HONDERD METER AFSTAND AL KROM

Alles of niets. Zo kun je de feedervisserij aan het 72 kilometer lange Amsterdam-Rijnkanaal volgens Gerrit Beekhuizen het beste omschrijven. “De ene keer val je met je neus in de boter, de andere keer is het helemaal niks. Dat maakt dit kanaal tot zo’n spannend water”, zegt hij met enige stemverheffing om boven de dieselmotoren van de kleine colonne passerende binnenvaartschepen uit te komen. “En het is een kwestie van tot het eind geconcentreerd blijven vissen. Ook als het stil lijkt te zijn gevallen, kun je schijnbaar vanuit het niets weer een aanbeet krijgen.”

GELUKKIGE LOTING

Zoals tijdens het eerste weekend van de Evezet Nationale Teamcompetitie Feeder gebeurde. “Toen ving ik hier nabij Tiel in het laatste uurtje plotsklaps nog vijf mooie vissen. Die hebben me uiteindelijk de zege gebracht.” De hui-

dige lijstaanvoerder van het tussenklassement had toch al geen klagen: op dag twee lootte hij een kopstek en verspeelde een concurrent een paar kapitale brasems. “Op sommige plekken liggen mosselbanken. En heb je pech, dan kost je dat vis vanwege lijnbreuk. Zelf had ik toen gelukkig een ‘schone’ plek te pakken.”

SIMPELE AANPAK

Voor aanvang van deze sessie heeft hij met behulp van een werpgewichtje dan ook eerst de bodem verkend voordat hij zijn voerstek opbouwde met vijf tot zes goed gevulde korven. “Anders doe je dat wellicht op de verkeerde plek.” De voersamenstelling is verbluffend eenvoudig: bruin broodmeel, babycorn, gemalen paardenbrokken en wat leem. “De avond voordat je gaat vissen het zaakje bevochtigen, door de zeef halen en klaar ben je.” Op de visdag zelf mengt Gerrit nog wat dode maden en casters door het voer heen en daarna kan hij gaan vissen. “Houd het vooral lekker simpel.”

JUISTE AFSTAND ZOEKEN

Dat motto geldt ook voor wat betreft de aaskeuze voor aan de haak. Witte maden. “Die zijn bij mij veruit favoriet. Al prik ik er nu wel een muggenlarve (vers de vase) bij. Had ik nog over van een wedstrijd die ik afgelopen weekend heb gevestig.” Met een

soepele worp ploft de voerkorf op een meter of dertig uit de kant in het water – zo’n derde van het pakweg 100 meter brede kanaal. “Verder is nu niet nodig. Bij wedstrijden moet je doorgaans wel op wat grotere afstand aan de slag, zeg tot een meter of vijftig à zestig. Maar je hoeft de voerkorf echt niet tegen de overkant aan te mikken om hier een visje te kunnen vangen.”

INVLOED SCHEEPVAART

Hij is nog niet uitgesproken of de hengeltop trekt krom. Een kleine brasem heeft zich op het aas gestort. “Niet geheel toevallig net nadat er een schip is gepasseerd. De zuiging van zo’n boot activeert de vis vaak. Blijft een aanbeet uit, dan draai ik de korf doorgaans alsnog binnen. Zo’n grote duwbak trekt je voerplek zo leeg. Met een nieuw portie voer onderhoud je de stek en houd je de vis geïnteresseerd.” Met behulp van een vast mikpunt aan de overkant en de lijnclip belandt de voerkorf telkens op dezelfde plek in het water. De vis gaat het leefnet in, bij de rest van de vangst – brasem, voorn en winde.

ACTIEF VISSSEN

Feedervissen is volgens Beekhuizen sowieso geen kwestie van stilzitten en afwachten. “Af en toe geef ik een rukje aan de lijn of draai ik die een stukje binnen, zodat de voer-

Gerrit is een echte doe-het-zelver: behalve een handig opbergsysteem voor zijn reserveonderlijnen maakt hij ook zelf voerkorven – onder meer van krulspelden.

>> MATERIAAL

Voor de feedervisserij aan het Amsterdam-Rijnkanaal gebruikt Gerrit een 3,50 meter lange feederhengel met een werpgewicht tot 50 gram. “Pak geen al te stugge hengel. De vis wil nog wel eens moeilijk bijten en dan moet de top soepel heen en weer kunnen gaan om een aanbeet te herkennen.” Op de molen in het 4000-formaat zit een gevlochten hoofdlijn van 8/00, waaraan een voorslag van 22/00 nylon wordt bevestigd. “Die is ‘s zomers tot wel

zes meter lang, maar kort ik ‘s winters in tot zo’n drie meter – dat zorgt voor minder rek en meer resultaat. Daarbij is de laatste tien centimeter van de voorslag in elkaar gevlochten zodat dit als schokbreker en afhouder fungeert.” De open voerkorf van 30 gram zit bevestigd aan een koordje om extra afstand tot de onderlijn te creëren. Onder de kleine tonwartel zit een 80-100 cm lange onderlijn van 12/00 nylon, met daaraan een haak 16 (haakrange: 14-20).

korf zich iets verplaatst. Activiteit op de voerplek triggert de vis dikwijls.” En is het echt een moeilijke visserij, dan gaat de trukendoos open. “De onderlijn inkorten tot 30 cm lengte, een piepschuim balletje van 1 millimeter doorsnee op de haak om het aas drijvend te maken, maden en casters insmeren met leverextract of het gebruik van rode kunstmaden”, somt Gerrit een reeks van ‘noodgrepen’ op om toch succes af te dwingen.

VERKASSEN

Toch is het zaak om niet te snel in de stress te schieten. “Op het Amsterdam-Rijnkanaal komen de aanbeten vaak in fasen. Vermoedelijk heeft dat te maken met de drukke scheepvaart op dit water”, zoekt Beekhuizen naar een verklaring voor de vlagen van activiteit. Alleen als je een uur na het begin van een sessie nog geen teken van leven hebt gezien – en wel van alles hebt geprobeerd qua afstanden, aassoorten, onderlijnen en haakma-

ten – is het beter om te verkassen. “Je kunt beter even inpakken, verkassen en de boel opnieuw installeren dan je een paar uur lang zitten te verbijten.”

WANDELVIS

Van die laatste activiteit is Beekhuizen sowieso niet erg gecharmeerd. “Je kunt natuurlijk wel een hoop noten op je zang hebben, maar als ze niet willen bijten dan doen ze het simpelweg niet. Is het echt heel taai, dan loop ik ook wel eens naar de buurman toe. Even een praatje maken en informeren naar de vangsten. Het moet natuurlijk wel een beetje leuk blijven.” Heeft-ie geluk, dan hangt er bij terugkomst zelfs een vis aan de haak. “Dat heet een wandelvis”, lacht hij. Daar verwacht hij er de komende tijd slechts weinig van te vangen. “Juli, augustus en september zijn aan het Amsterdam-Rijnkanaal de beste maanden. Dus van wandelen zal weinig sprake zijn.”

